

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 czerwca 2024 r.,

w sprawie M. Ł.

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

kasacji wniesionej obrońcą skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 21 września 2023 r., sygn. akt IX Ka 123/23

utrzymującego w stosunku do M. Ł. wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Żoliborza z 8 czerwca 2022 r., sygn. akt III K 132/17

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

[PGW]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 8 czerwca 2022 r., Sąd Rejonowy dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie w sprawie o sygn. akt III K 132/17 w pkt II wyroku uznał M.Ł. za winnego tego, że w okresie

od nieustalonego dnia września 2014 r. do dnia 4 listopada 2015 r. w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, na terenie uczelni [...] przy ul. [...] oraz w innych miejscach, działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami - w tym od przełomu sierpnia i września 2015 r. M.K. i G.P., wbrew przepisom z art. 33-35 i 37 oraz 40 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył we wprowadzaniu do obrotu znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 50 g każdorazowo, w łącznej ilości nie mniejszej niż 700 gramów - przekazując narkotyk ustalonej osobie raz lub dwa razy w miesiącu do dalszej dystrybucji, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności przekraczającej 6 miesięcy za umyślne przestępstwo podobne, orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 05 listopada 2012 r. w sprawie VIII K 166/10 - który to czyn wyczerpywał znamiona art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za ten czyn wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych. W pkt III wyroku M.Ł. został uznany winnym tego, że w dniu 4 listopada 2015 r. w W. w pokoju akademickim nr [...] przy ul. [...] używał wobec funkcjonariuszy publicznych, tj funkcjonariuszy Policji kom. A.R. i starszego sierżanta G.S. przemocy polegającej na szarpaniu się i odpychaniu oraz uderzaniu rękami A.R., oraz złapaniu, szarpaniu i próbie przewrócenia na ziemię G.S. w celu zmuszenia wyżej wymienionych do odstąpienia od prawnej czynności służbowej zatrzymania, tym samym naruszając ich nietykalność cielesną podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności przekraczającej 6 miesięcy za umyślne przestępstwo podobne, orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 05 listopada 2012 r. w sprawie VIII K 166/10 - który to czyn wyczerpywał znamiona art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za ten czyn wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczono wobec M.Ł. karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 7 miesięcy.

Apelację od wyroku złożył mi.in. obrońca M.Ł. i zarzucił rozstrzygnięciu: naruszenie art. 7 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k.

Wyrokiem z 21 września 2023 r., Sąd Okręgowy w Warszawie, sygn. akt IX Ka 123/23, utrzymał wyrok w mocy w stosunku do M.Ł.

Kasację od wyroku złożył obrońca M.Ł. i zarzucił rozstrzygnięciu:

1. istotne rażące naruszenie przepisu postępowania tj. art. 452 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k.rażające się oddaleniu wniosków dowodowych z przesłuchania świadków w szczególności K.R. oraz M. K. tj. osób dysponujących wiedzą na temat źródła posiadania środków odurzających przez A.F., skutkując uznaniem zeznań tejże osoby za wiarygodne (tj. w zakresie dotyczącym okresu od września 2014 r. do listopada 2015 r.) i mogących stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie w zakresie winy M.Ł., w sytuacji gdy w/ w świadkowie dysponowali wiedzą dotyczącą źródła posiadania środków odurzających od innych niż oskarżony osób, a który to wniosek dowodowy był złożony już na etapie postępowania przygotowawczego i podtrzymany w toku postępowania przed sądem I inst. jak i II inst., a pomimo, wiedzy rzeczonych świadków wniosek dowodowy w zakresie ich przesłuchania został oddalony z uwagi na: *nie wniosłyby nic do sprawy jak również świadkowie nie mają bezpośrednio wiedzy na temat okoliczność będących przedmiotem sprawy*, co stanowi o rażącym naruszeniu przepisów postępowania skoro *de facto a priori* założono, bez przesłuchania świadków, iż nie dysponują oni wiedzą o źródle posiadania środków odurzających przez A.F., ustalenia w sprawie oparto wyłącznie o przesłuchanie świadka oskarżenia oddalając w tym zakresie *de facto* wszelkie dowody ze źródeł osobowych obrony i oskarżonego, które to rażące naruszenie przepisów skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę orzeczenia;
2. istotne rażące naruszenie przepisu postępowania tj. art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. wyrażające się w braku nadania znaczenia faktowi przygotowania przez funkcjonariusza policji w randze komisarza notatki służbowej, która następnie została wykorzystana przy składaniu przez niego zeznań na etapie postępowania przygotowawczego, czemu zaprzeczał przed Sądem; jak również braku nadania znaczenia, iż zeznania podległych mu funkcjonariuszy wykazują ponadprzeciętną zbieżność zeznań, co oznacza czynienie uzgodnień przez funkcjonariuszy policji, co do treści dyspozycji procesowych, którym to zaprzeczali w toku postępowania sądowego, a które to rażące naruszenie przepisów skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę orzeczenia. Skarżący wniósł o uchylenie wyroku sądu II instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o pozostawienie jej bez

rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadne podlegały oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Dotyczy to uchybień sądu odwoławczego. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przeniknięcie uchybienia pierwszoinstancyjnego do postępowania odwoławczego aktualizować się może dopiero w sytuacji, gdy sąd odwoławczy przeprowadzi nienależytą kontrolę instalacyjną i zaakceptuje orzeczenie sądu pierwszej instancji, pomimo że dotknięte jest ono wadami, na które zwrócono uwagę w zwykłym środku odwoławczym (tak: postanowienie SN z 30.08.2022 r., I KK 236/22, LEX nr 3483535). W takim wypadku to na skarżącym ciąży obowiązek podniesienia i wykazania wadliwości procedowania przez sąd odwoławczy, w następstwie, którego doszło do owego przeniknięcia uchybienia do orzeczenia drugoinstancyjnego, co mogłoby się wyrażać z nierzetelnym rozpoznaniu zarzutów środka odwoławczego, oraz wykazania, że uchybienie to mogło mieć wpływ - i to istotny - na treść zaskarżonego orzeczenia (tak: postanowienie SN z dnia 14 kwietnia 2021 r., III KK 16/21, LEX nr 3220128). Wskazać również należy, że postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych. Niedopuszczalne jest więc podnoszenie w kasacji zarzutów skierowanych przeciwko orzeczeniu sądu I instancji, także kwestionowanie ustaleń faktycznych (tak: postanowienie SN z 21.09.2017 r., IV KK 276/17, LEX nr 2428223).

Odnosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, co następuje. Analiza treści zarzutów zawartych w kasacji adw. MK w połączeniu z argumentacją przedstawioną na poparcie zarzutów, prowadzi do przekonania, że wywiedzione w pkt 2 kasacji zarzut wprost zmierza do zakwestionowania przyjętych przez Sąd Rejonowy dla Warszawy- Żoliborza w Warszawie i zaaprobowanych przez Sąd Okręgowy w Warszawie ustaleń faktycznych, co jest niedopuszczalne na etapie postępowania kasacyjnego. Podkreślić należy, że w niniejszej sprawie sąd *ad quem* nie przeprowadzał postępowania dowodowego. Co więcej, nie dokonywał też nowej, odmiennej od sądu *meriti* oceny dowodów, albowiem w pełni zaakceptował sposób

procedowania sądu I instancji i poczynione przezeń ustalenia faktyczne, utrzymując zaskarżony wyrok w mocy (w stosunku do M.Ł.). Przy takim działaniu sądu odwoławczego zarzut kasacyjny dotyczący sfery oceny dowodów może być oparty wyłącznie na kwestionowaniu prawidłowości przeprowadzonej kontroli odwoławczej, czego obrońca nie uczynił. Również chybiony okazał się zarzut z pkt 1 kasacji, w którym obrońca zarzucił naruszenie art. 452 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art 170 § 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych z przesłuchania świadków w szczególności K.R. oraz M.K.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. aktualne są uwagi wskazane powyżej, zaś odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. wskazać należy, że nieprawidłowe jest łączenie zarzutu obrazy art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k., ponieważ niedające się usunąć wątpliwości mogą powstać dopiero w następstwie oceny dowodów przeprowadzonej zgodnie z regułami art. 7 k.p.k. Odnoszą się do kwestii naruszenia art. 452 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art 170 § 2 i 3 k.p.k. podkreślić należy, że podstawy oddalenia wniosku dowodowego zawiera przepis art. 170 k.p.k., który jako przepis ogólny ma zastosowanie także w postępowaniu odwoławczym. Natomiast art. 452 § 2 k.p.k. stanowi dodatkową podstawę oddalenia wniosku dowodowego odnoszącą się tylko do postępowania odwoławczego. Stanowi więc uzupełnienie podstaw oddalenia wniosku dowodowego wskazanych w art. 170 § 1 k.p.k. W przedmiotowej sprawie wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadków m.in. K.R. i M.K. został ponownie złożony w apelacji. Sąd odwoławczy na rozprawie w dniu 7 września 2023 r. podzielił stanowisko sądu I instancji w zakresie tego wniosku, wyrażone w postanowieniu z 13 września 2018 r., jednocześnie wskazując, że wniosek nie zawiera żadnych nowych okoliczności. Podstawą oddalenia wniosku dowodowego zawartego w apelacji obrońcy M.Ł. był przepis art. 170 § 1, 2, 3 k.p.k. Pomimo, iż sąd winien bardziej precyzyjnie wskazać podstawę prawą oddalenia wniosku, powyższe uchybienie nie miało wpływu na prawidłowość rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku dowodowego, a w konsekwencji na treść wyroku, co czyni zarzut kasacyjny całkowicie nieuzasadnionym.

W konsekwencji, w związku z oddaleniem nadzwyczajnego środka odwoławczego, Sąd Najwyższy na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. obciążył skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego. Wobec oddalenia kasacji bezprzedmiotowe stało się rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

WB

[ms]